

ת"פ 3852/06 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3852-06 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' פלוני

בפני	כב' השופטת דנה כהן-לקח
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	פלוני

החלטה

זו היא בקשה לפי סעיף 14(ב) לחוק הגנה על הציבור מפני עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: החוק), להארכה של צו פיקוח ומעקב שנתתי כנגד המשיב ביום 7.4.2013.

רקע

1. בהחלטתי מיום 7.4.2013 עמדתי בהרחבה על נסיבות המשיב ועל הטעמים למתן צו פיקוח ומעקב בענייניו, ואינני רואה לשוב על הדברים. באותה החלטה, הוריתי על העמדת המשיב תחת צו פיקוח ומעקב למשך 38 חודשים מיום שחרורו של המשיב ממאסר (הוא יום 4.11.2011). עם זאת, עקב טעות סופר גדרתי את תקופת צו הפיקוח והמעקב עד יום 4.1.2014 (במקום 4.1.2015). בקשת המדינה לתיקון טעות סופר נדחתה מנימוקים שפורטו בהחלטתי מיום 1.7.2013. על רקע כזה, הוגשה כעת הבקשה שלפניי, בגדרה עותרת המבקשת להארכת צו הפיקוח והמעקב כנגד המשיב עד חלוף חמש שנים מיום שחרורו של המשיב ממאסר, קרי- עד יום 3.11.2016. לבקשה צורפה הערכת מסוכנות עדכנית וכן המלצה עדכנית באשר לתנאי הפיקוח מטעם יחידת הפיקוח בשב"ס. יוער כי בדיון במעמד הצדדים מיום 6.1.2014 הוארך צו הפיקוח באופן זמני עד למתן החלטה אחרת.

הערכת המסוכנות העדכנית והמלצות יחידת הפיקוח

2. בהערכת המסוכנות העדכנית מיום 18.12.2013 צוין כי המשיב הוא בעל מערכת של תמיכה בקהילה ובעל קשר הדוק עם שני רבנים המלווים אותו ומייעצים לו באופן יומיומי. יחד עם זאת, בחודשים האחרונים אשתו של המשיב נפרדה ממנו, בין היתר על רקע תלונתה כנגד המשיב על אלימות כלפיה. המשיב מתגורר כעת בבית הוריו, וממידע שהגיע לידי מעריכת המסוכנות עולה כי האישה אינה מעוניינת בהמשך הנישואין ואף נקטה בהליך מתאים ברבנות. בעבר, שיפור היחסים בין המשיב ואשתו הוגדר כגורם הממתן את מסוכנותו של המשיב. כיום, ניתוק הקשר ביניהם מהווה גורם מגביר מסוכנות. זאת ועוד; מהערכת המסוכנות עולה כי בעבר המשיב דיווח על כך שסדר היום שלו כולל לימודים יומיומיים בכלל. בבדיקה הנוכחית עלה כי המשיב עזב את מסגרת הכולל. לגישת מעריכת המסוכנות, העדר סדר יום

קבוע של עבודה ו/או לימודים מהווה אף הוא עבור המשיב גורם מגביר מסוכנות. לכך יש להוסיף כי מדו"ח הפיקוח בעניינו של המשיב עלה כי הוא הפר תנאי פיקוח. התרשמות מעריכת המסוכנות היא כי המשיב מקל ראש בכך שהפר את תנאי הפיקוח שהוטלו עליו. עוד צוין כי לאחרונה הפסיק המשיב על דעת עצמו, ובניגוד להמלצת רופאיו ורבניו, את הטיפול התרופתי שקיבל ואשר הביא להתייצבות במצבו וברמת דחפיו המיניים. המשיב מסר בבדיקה כי אינו מעוניין בהמשך הטיפול. בסופם של דברים, ההערכה העדכנית הינה שרמת המסוכנות המינית של המשיב עלתה ונכון להיום היא "גבוהה" (ולא "בינונית-גבוהה" כפי שהוגדרה בהערכת המסוכנות הקודמת מיום 17.2.2013).

3. אשר להמלצות העדכניות של יחידת הפיקוח מיום 19.12.2013 - יחידת הפיקוח המליצה על הארכת צו הפיקוח עד תום חמש שנים ממועד שחרורו של המשיב ממאסר, וזאת בהתאם למתכונתו הנוכחית של צו הפיקוח והמעקב ובאותם תנאים, הגבלות וסמכויות. יחידת הפיקוח ציינה בהמלצתה כי התנאים המומלצים על ידה, מציבים עבור המשיב גבולות הנחוצים לצורך פיקוח על צעדיו ומניעת עבירות נוספות.

טענות הצדדים

4. המבקשת עותרת להארכת צו הפיקוח והמעקב כנגד המשיב עד חלוף חמש שנים מיום שחרורו של המשיב ממאסר, קרי- עד יום 3.11.2016.

מלכתחילה ביקש המשיב שהות על-מנת לשקול האם להתנגד להערכת המסוכנות העדכנית והאם להגיש חוות-דעת פרטית נגדית. בדיון לפניו היום הביעו המבקש ובא-כוחו הסכמה לבקשת המאשימה, בנימוק כי המשיב משקיע את מרצו בהשגת שלום בית עם אשתו. המשיב עצמו טען לפניו כי ההפרה הקודמת של צו הפיקוח נעשתה בגלל שלא רצה לריב עם הילדים שלו ולכן הסכים להכניס לרכבו ילדים נוספים, וכן טען כי מדובר היה בנסיעה "מאוד קצרה". עוד עמד המשיב בדבריו לפניו על קשייו למצוא עבודה בהיותו מפוקח. לשאלת בית-המשפט, ענה המשיב כי אינו לוקח טיפול תרופתי, מהטעם שמומחית לשלום בית (שלא ברורה זהותה) אמרה לו להימנע מכך.

דיון והכרעה

5. מלכתחילה, סברתי כי יש מקום לצו פיקוח ומעקב בעניינו של המשיב למשך 38 חודשים. רק בגין טעות סופר, נקבע בהחלטתי מיום 7.4.2013 כי צו הפיקוח כנגד המשיב יעמוד בתוקפו עד יום 4.1.2014 (במקום עד יום 4.1.2015). הנתונים המונחים לפניי כעת מלמדים כי חל שינוי לרעה בנסיבותיו של המשיב. בזמן שחלף מאז החלטתי האחרונה, המשיב נפרד מאשתו וחי בנפרד ממנה; אינו עובד; הפסיק את לימודיו בכולל; הפר את צו הפיקוח בלא להפנים את משמעות ההפרה; וכן הפסיק את הטיפול התרופתי שניתן לו בעצת רופאיו ורבניו ואינו מעוניין בהמשך הטיפול. נתונים אלה ואחרים מהווים גורמים מגבירי סיכון, והם הביאו את המרכז להערכת מסוכנות לקבוע כי חלה עלייה ברמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב והיא מוגדרת כיום כגבוהה. דברי המשיב בדיון לפניו היום הבהירו שוב כי המשיב לא נוטל טיפול תרופתי. מדבריו עלה לכאורה כי אינו מפנים את משמעות חומרת הפרתו של צו הפיקוח (המשיב תלה את הסיבה להפרת הצו בכך שלא רצה לריב עם ילדיו ולכן הסכים שיכניסו לרכבו ילדים נוספים, ואף טען שזו היתה "נסיעה מאד קצרה").

בכל אלה יש כדי לתמוך בהארכת צו הפיקוח והמעקב בעניינו של המשיב למלוא התקופה המבוקשת, וכן בהותרה על כנם של תנאי הפיקוח שנקבעו בהחלטתי הקודמת מיום 7.4.2013. אעיר כי הגעתי למסקנה זו לאחר בחינת הדברים לגופם, אף אלמלא היתה ניתנת הסכמת המשיב להארכת צו הפיקוח.

סוף דבר

6. נוכח הטעמים שפורטו, ובשים לב לרמת המסוכנות הגבוהה, באתי למסקנה כי יש להאריך את תוקף צו הפיקוח והמעקב עד תום תקופת חמש השנים מיום השחרור ממאסר, קרי- עד יום 3.11.2016, וזאת בהתאם לתנאים שפורטו בהחלטתי מיום 7.4.2013.

בהתאם לסעיף 12(ה) לחוק, הובהרה למשיב משמעות צו הפיקוח ותנאיו, לרבות חובתו לשתף פעולה עם קצין הפיקוח. עוד הובהר למשיב כי הפרה של תנאי הפיקוח מהווה עבירה פלילית לפי סעיף 22 לחוק.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה ליחידה לפיקוח על עברייני מין של שירות בתי הסוהר.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 27 פברואר 2014, במעמד הצדדים.